

Pán dá porozumět

Hošťálková 1. 9. 2019

Písně: 641, 604, 417, 502, 510

Čtení z Písma: 2.ep. Korintským 4, 1 - 15

Text kázání: 2.ep. Timoteova 1, 7 - 10

Milí bratři a sestry,

končí doba dovolených a prázdnin a začíná nový školní rok. Mladí i děti od těch nejmenších, se postupně připravují na svá budoucí povolání. Někde jsou na samém počátku, jinde se nastupuje do posledních ročníků, kde se bude muset bojovat o každou zkoušku. Tak to prostě je. Avšak při všem našem přemýšlení a našich přípravách pro budoucí povolání i život jako takový, nesmíme zapomínat také na to, že jsme žáky též v Boží škole, že Bůh sám si nás každého povolává též do svých služeb a že na tomto poli je mnoho možností a úkolů, ke kterým se máme jím nechat postavit a vést.

Jeden takový zajímavý model Božího vedení a povolání do jeho služeb nacházíme v Novém zákoně. Můžeme z něj odečíst některé důležité body, které ani dnes neztratily nic ze svého významu a proto si zaslouží také naši pozornost. Jedná se o příběh a příklad známého Timotea. Jeho jméno by se dalo přeložit jako: „Ten, který si cení Boha“, nebo „kterému je Bůh vzácný a drahý“. Jméno zde předznamenává osobu, která je jeho nositelem. Často již jméno něco vypovídá o člověku, nese v sobě určité vyznání. Když rodiče vybírali nebo vybírají jméno pro své dítě často je v tomto přemýšlení skryta i určitá touha, aby toto jméno něco znamenalo, vyjadřovalo.

V této chvíli máme před sebou Timotea. Podívejme se tedy na život tohoto biblického Timotea - „Bohabojného“ (i takto jednodušeji bychom mohli jeho jméno přeložit) trochu blíže.

Byl synem pohanského řeckého otce a zbožné židokřesťanské matky jménem Eunike. K mladému křesťanskému společenství tenkrát již patřila také jeho babička Lóis. Apoštol Pavel se setkal s tímto mladým mužem na své první misijní cestě. Poznal, že z tohoto mladíka může vyrůst dobrý pracovník na poli evangelia a tak se mu nadále věnoval a uváděl jej na hlubiny křesťanské víry a postojů. Na svou druhou misijní cestu již bere Pavel tohoto vnímavého žáka sebou jako svého pomocníka. Timoteus se stal pravou rukou apoštola a od této chvíle jej neustále doprovázel nebo v jeho pověření navštěvoval jiná křesťanská společenství. Když se později Pavel dostane do římského vězení, Timoteus jej mohl navštěvovat, zaopatřovat jej a starat se o něj. V šesti dopisech apoštol Pavel Timotea výslovně zmiňuje a chválí jej jako věrného spolupracovníka. Pozdější tradice o Timoteovi sdělí, že v Efezu zemřel jako biskup.

Na tomto krátkém životopise apoštolova spolupracovníka zachyceného Písmem, jsou obzvláště důležité tři věci:

To první: Timoteus od svého nejútlejšího věku vyrůstal pod laskavou výchovou věřící matky a stejně tak zbožné babičky. Obě mu od samého počátku jeho života

vyprávěly o Ježíši Kristu, modlily se s ním, vždy ho sebou braly do shromáždění Kristovy církve. Tedy onomu základnímu uspořádání života, kterým bylo pevné zakotvení v křesťanské víře, se učil od svého dětství a tak se stávalo samozřejmou součástí jeho života. Ze slov i činů těch, kteří pečovali o jeho výchovu se - již jako malý chlapec - dozvídal o Ježíšově lásce a Božím milosrdenství.

V této souvislosti Martin Luther jednou pověděl: *„To, čím člověk nejprve naplní nový sud, to mu natrvalo předá určitý pach. Naplň jej nejdříve dehtem a už nikdy později do něj nebudeš moci nalít žádné víno. Přesně tak je to i s duší dítěte“*, říká Luther.

Je to samozřejmě nám všem dobře známé: dobrou výchovou dítěte se v něm zakládá a vytyčuje většina nejdůležitějších hodnot, na nichž bude později stát celý jeho život. Modleme se za to - jako jednotlivci i celé společenství - aby se také v dnešní době mohly mnohé děti dostávat k dobré křesťanské výchově; takové, kde jsou svým dětem právě rodiče dobrým příkladem toho, jak svou víru žít - v činu, slově i modlitbách.

Věc druhá: Timoteovi se také dostalo toho nejlepšího učitele ve všech jeho otázkách víry. Apoštol Pavel vyžrál v hluboce věřícího a ve víře zakotveného člověka uprostřed mnohých bouří, které se nad jeho vlastním životem přeháněly. Na základě vlastních životních zkušeností se stal křesťanem skutečně přesvědčeným a přesvědčivým. A jiskra jeho oddané lásky vůči Ježíši Kristu přeskakovala na bližní, kteří se pohybovali kolem něj. Svou jasnou zvěstí o Kristu jako Spasiteli velmi brzy nadchl také Timotea, a ten byl okamžitě připraven vstoupit do šlépějí svého učitele.

Modleme se také za to, aby i dnes byli našim dětem posíláni do jejich životní dráhy věřící a nadšení kazatelé, učitelé v nedělní škole, presbyteři, kteří by jim byli svou strhující vírou dobrým příkladem a přesvědčivou odpovědí na jejich otázky víry. Tam potom skutečně může přeskočit jiskra pravé lásky ke Kristu. A mezi těmi mnoha mladými lidmi - nejen uvnitř církve, ale také těmi, kteří jsou vně - se pak mohou a budou objevovat také ti, kteří budou ochotně připraveni nabídnout své služby i celý svůj život svému Pánu, kterého ve svém životě poznali jako nejdůležitějšího a naprosto nepostradatelného; jako toho, který také je volá na cestu následování.

A ještě třetí věc: Za modlitbami, které mají z našich úst přirozeně zaznívat - za rodiny ve kterých vyrůstají naše (a nejen naše) děti; za společenství sboru se všemi jeho spolupracovníky - stojí ještě další, poslední instance, která vše řídí a usměřuje, totiž sám Bůh. On staví každé dítě do určité rodiny a konkrétního prostředí. Je to On, který nás odkazuje do společenství víry. Ve slově **„povolání“** slyšíme slovo **„volání“**. Na volání je charakteristické, že k nám doléhá **zvenčí**. Jsme to my všichni, bratři a sestry, kteří jsme voláni. Bůh nás volá do své služby mnoha nejrůznějšími způsoby. Určitě si ale především používá lidí, kteří mohou jiným ukázat na jejich konkrétní povolání a okruh úkolů. **„K tomu ti dá sílu Bůh, který nás spasil a povolal svatým povoláním.“**

Modleme se jako společenství také za to, abychom se jako křesťané stávali schopnými své povolání rozpoznávat a též je opravdově přijímat, vstupovat do něj. Abychom nežili jen jakési podivné, konzumní křesťanství bez potřeby vlastního aktivního nasazení. Prosme našeho Pána jistě také za to, abychom nežili **„duchem bázlivosti“**, jak o tom apoštol píše **„nýbrž duchem síly, lásky a rozvahy“**. Vždyť je to právě Boží Duch, který nás k přijetí **„Kristova povolání“** uschopňuje. Modleme se také, aby Boží volání slyšeli, přijímali a rádi se stavěli do jeho služeb též lidé mladí, kteří jsou plní nejrůznějších zájmů. K této službě jsou jistě potřebné určité

předpoklady, nejdůležitějším však zůstává oddaná víra a láska vůči Bohu i bližním - to je tím nejpodstatnějším předpokladem pro službu ve společenství Božího lidu - církvi.

Lidé Timoteovy povahy jsou a být mají v každém živém křesťanském společenství. Bůh, náš Pán, rozděluje bohatě dary své milosti také v našem čase. Jistěže v církvi jsou potřební všichni, každý má v ní přicházet se svým umem a obdarováním. Stačí se rozhlédnout kolem a uvědomíme si, jak velmi potřebujeme zedníky, zámečníky, všeuměly, také inženýry, podnikatele, lékaře a mnohé další, kteří se též ptají jak mohou být se svým uměním a obdarováním užiteční také církvi.

Ovšem potřebujeme také ty, kteří rozpoznají, že jejich místo a úkol je na poli církve a v rozmanité službě, která se do široka otevírá, když na toto pole člověk vstoupí, nechá se vtáhnout do víru dění, právě zde napře své síly. Zde se nemusí jednat zrovna o faráře nebo kazatele, ale o všechny ty, kteří pochopí jak je nezbytné, aby se i v dnešní době dostával ke slovu Kristus se svým laskavým Slovem i konkrétní pomocí. Ano takové rozhodné a nadšené křesťany potřebujeme - v pohledu na naše společenství, v pohledu na ty staré i mladé všude kolem nás, i v pohledu na celou všeobecnou církev ve světě i svět jako takový. Za to se chceme modlit i slovy písně:

„Zachovej nás při svém slovu a dej k němu víru živou, ty sám, Ježíši, Pane náš, kterýžto mdlobu nás všech znáš... Slovo tvé, Pane Kriste náš, ať nikdy nevypadne z nás, Amen, ať se to vše stane, zač tebe z víry žádáme.“

Amen.